

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/165/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8815208661
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8815208661.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: G. B., rod. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. L. č. XXX, XXX XX P. L., zastúpená: WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhladke 2, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, 831 01, IČO: 50 680 552, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s, so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, o určovacej žalobe, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5C/330/2015-187 zo dňa 27.07.2017 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. určil, že žalovaný nemá právo požadovať zaplatenie úrokov a poplatkov zo spotrebiteľského úveru poskytnutého Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 19.04.2012 medzi žalovaným na strane jednej a žalobkyňou na strane druhej, nakoľko úver poskytnutý touto zmluvou sa v zmysle ust. §11 zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd určuje, že predmetná zmluva zanikla v dôsledku predčasného splatenia tohto úveru zo dňa 07.01.2015 a započítacieho prejavu žalobkyne zo dňa 07.01.2015. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v článku I. predmetnej zmluvy, spočívajúca v uvedení mesačnej anuitnej splátky úveru vrátane poistného bez toho, aby bolo určené, v akej časti táto splátka bude započítavaná na istinu, v akej časti na úroky a v akej časti na poplatky, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky. II. Ďalej určil, že žalovaný nemá právo požadovať zaplatenie úrokov a poplatkov zo spotrebiteľského úveru poskytnutého Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 04.09.2012 medzi žalovaným na strane jednej a žalobkyňou na strane druhej, nakoľko úver poskytnutý touto zmluvou sa v zmysle ust. §11 zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd určuje, že predmetná zmluva zanikla v dôsledku predčasného splatenia tohto úveru zo dňa 07.01.2015 a započítacieho prejavu žalobkyne zo dňa 07.01.2015. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v článku I. predmetnej zmluvy, spočívajúca v uvedení mesačnej anuitnej splátky úveru vrátane poistného bez toho, aby bolo určené, v akej časti táto splátka bude započítavaná na istinu, v akej časti na úroky a v akej časti na poplatky, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky. Tretím výrokom III. určil, že žalovaný nemá právo požadovať zaplatenie úrokov a poplatkov zo spotrebiteľského úveru poskytnutého Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 16.11.2012 medzi žalovaným na strane jednej a žalobkyňou na strane druhej, nakoľko úver poskytnutý touto zmluvou sa v zmysle ust. §11 zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd určuje,

že predmetná zmluva zanikla v dôsledku predčasného splatenia tohto úveru zo dňa 07.01.2015 a započítacieho prejavu žalobkyne zo dňa 07.01.2015. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v článku I. predmetnej zmluvy, spočívajúca v uvedení mesačnej anuitnej splátky úveru vrátane poistného bez toho, aby bolo určené, v akej časti táto splátka bude započítavaná na istinu, v akej časti na úroky a v akej časti na poplatky, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky. IV. Žalobkyni priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 497 Obchodného zákonníka, ust. § 39, § 41, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 54 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, ust. § 1 ods. 2, § 2 ods. 1 písm. a/ a b/, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 129/2010 Z.z.).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli tri zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, a to dňa 19.04.2012, predmetom ktorej bol úver vo výške 3.100,- Eur, dňa 04.09.2012, predmetom ktorej bol úver vo výške 3.300,- Eur a dňa 16.11.2012, predmetom ktorej bol úver vo výške 2.900,- Eur. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa považovala vyššie uvedené úvery za bezúročné a bez poplatkov, listom zo dňa 07.01.2015 oznámila žalovanému predčasné splatenie týchto úverov. Žalovaný neakceptoval predčasné splatenie úverov zo strany žalobkyne a sám vyhlásil ich predčasnú splatnosť.

4. Pokiaľ ide o určenie, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, jedná sa o určenie právnej skutočnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu, a to z priamo z § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň je možné akceptovať aj petit žaloby, ako ho žalobkyňa formulovala v návrhu na zmenu žaloby, ktorý súd pripustil uznesením zo dňa 16.6.2017, nakoľko vo svojej podstate sa jedná o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalobkyňou označených zmlúv. Aj v prípade žalobkyňou mieneného určenia, že žalovaný nemá právo požadovať zaplatenie úrokov a poplatkov z predmetných spotrebiteľských úverov, na určení neexistencie tohto práva má ako spotrebiteľka naliehavý právny záujem. Žalobkyňa, ktorej špecifické postavenie ako slabšej strany v spore osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdov európskych spoločenstiev, v nie poslednom rade i domáca právna úprava, potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastočnej neplatnosti zmluvy, týkajúcej sa odplaty (úroky, poplatky). V tejto súvislosti súd 1. inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009. Súdna prax považuje určovaciu žalobu o neplatnosť právneho úkonu za jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti právneho úkonu je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia (porovnaj aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 224/2008). Pokiaľ ide možnosť spotrebiteľa vo všeobecnej rovine podať žalobu o určenie neplatnosti (aj čiastočnej) spotrebiteľskej zmluvy, je potrebné poukázať aj na zmocnenie v ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Domáhať sa čiastočnej neplatnosti, alebo neplatnosti celého právneho úkonu umožňuje výslovne aj vyššie citovaný čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993. Podľa názoru súdu v predmetných zmluvách č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX N. Č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX jednoznačne absentuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpisu zmlúv. Vzhľadom na absenciu uvedenej obligatórnej náležitosti v zmluvách sa úver poskytnutý predmetnými zmluvami v zmysle ust. §11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov (podľa znenia účinného ku dňu uzavretia zmlúv ide o ust. §11 ods. 1 písm. a), napriek tomu, že žalobkyňa uvádza §11 ods. 1 písm. b), pričom namietaná chýbajúca náležitosť bola sankcionovaná podľa písm. b) tohto ustanovenia až od 01.01.2013).

5. Súd prvej inštancie v súlade s § 220 ods.2 C.s.p. zohľadnil ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Pokiaľ ide rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Biróovej, je potrebné uviesť, že judikatúra vyšších súdov sa v otázke jeho aplikácie odlišuje. Súd prvej inštancie preto poukázal na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a najmä na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24.

júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

6. Naviac súd prvej inštancie dodal, že v danom prípade zároveň v čl. III bode 6. zmlúv zo dňa 19.4.2012 a zo dňa 4.9.2012 a v čl. II bode 2. zmluvy zo dňa 16.11.2012 je drobným písmom uvedená netransparentná inkorporačná doložka, ktorou mali byť do zmlúv inkorporované Obchodné podmienky resp. Všeobecné obchodné podmienky. O netransparentnú inkorporačnú doložku ide aj vtedy, ak ju dodávateľ uvedie menším písmom ako zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zložky zmluvy.

7. Neprijateľná inkorporačná doložka (uvedená drobným písmom v čl. III bode 6. zmlúv zo dňa 19.04.2012 a zo dňa 04.09.2012 a v čl. II bode 2. zmluvy zo dňa 16.11.2012) v danom prípade nemohla privodiť viazanosť Obchodných podmienok a Všeobecných obchodných podmienok ako ani ďalších dokumentov, ktoré sa prostredníctvom nej mali stať súčasťami zmluvy. Vyhlásenie neplatnej inkorporačnej doložky má rovnaký dopad vo vzťahu k všetkým nárokom uplatňovaným na jej základe. Ustanovenia obsiahnuté v jednotlivých dokumentoch, sa v prípade neprijateľnej inkorporačnej doložky nestávajú súčasťou zmluvy. Vychádzajúc z uvedeného bola potom žalobkyňa povinná vrátiť žalovanému len hodnotu toho, čo jej ako dodávateľ poskytol, bez akéhokoľvek navýšenia, teda bez úrokov z úveru a bez akýchkoľvek poplatkov, poistenia. Zo žalobkyňou predložených potvrdení o uskutočnení prevodu vyplynulo, že táto uhradila žalovanému istinu jednotlivých úverov. Žalovaný uvedenú skutočnosť ani v priebehu konania nepoprel. Žalovaný ani žiadnym dôkazom nevyvrátil tvrdenie žalobkyne, že došlo k úhrade istín predmetných úverov. Na výzvu súdu zo dňa 16.06.2017, aby podrobne špecifikoval pohľadávky proti žalobkyňi, nereagoval žiadnym podaním.

8. Z uvedeného dôvodu preto súd prvej inštancie vyhovel žalobe v nadväznosti na vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatkov aj v tej časti, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že predmetné zmluvy zanikli v dôsledku splnenia, uhradením istiny jednotlivých úverov.

9. Pokiaľ sa žalobkyňa domáha určenia, že zmluvná podmienka uvedená v predmetných zmluvách, spočívajúca v uvedení mesačnej anuitnej splátky úveru vrátane poistného bez toho, aby bolo určené, v akej časti táto splátka bude započítavaná na istinu, v akej časti na úroky a v akej časti na poplatky, je neplatná z dôvodu jej neprijateľnosti, aj v tejto časti, najmä s ohľadom na už vyššie uvedené, možno považovať žalobu za dôvodnú. Možno totiž konštatovať, že ak uvedená podmienka zakladá tak hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa (Článok 3 smernice), že s jej existenciou v zmluve zákon spája sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti, nemožno takúto zmluvnú podmienku považovať za prijateľnú. Ak teda súd vyhovel žalobe v časti o určení úverov za bezúročné a bez poplatkov, v uvedených intenciách nemôže toto rozhodnutie negovať posúdením predmetných častí úverových zmlúv ako prijateľných. V predmetných zmluvách je neprijateľnou zmluvnou podmienkou práve absencia informácie pre spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy, koľko z úhrad spotrebiteľa bude dodávateľ zarátavať na splatenie istiny úveru a koľko bude spotrebiteľ dodávateľovi platiť ako odmenu vo forme úrokov v jednotlivých splátkach. Možno teda súhlasiť s argumentáciou žalobkyne, že spotrebiteľ nemá v takom prípade možnosť oboznámiť sa, v akej výške bude mesačne splácať svoj dlh a v akej výške bude platiť odmenu veriteľa.

10. Súd prvej inštancie poukázal na znenie ust. § 298 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.) a následne konštatoval, že na vyhlásenie uvedenej podmienky v predmetných úverových zmluvách za neprijateľnú zmocňuje samotné ustanovenie § 298 C.s.p., nakoľko súd na základe týchto zmlúv nepriznal dodávateľovi plnenie presahujúce istinu úverov a splatením istiny úverov určil dlh medzi stranami sporu za zaniknutý splnením. V závere uviedol, že uvedenie obchodného mena žalovaného v úverovej zmluve v neskrátenom tvare nemožno považovať za nekalú obchodnú praktiku, ktorá by ako nepravdivý, nesprávny a neúplný údaj, ovplyvnila spotrebiteľa pri rozhodnutí o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Žalovaný ako dodávateľ je v zmluvách nezameniteľne identifikovaný neskrátenou formou obchodného mena, identifikačným číslom a sídlom.

11. K argumentu žalobkyne konštatoval, že žalovaný ako veriteľ mal uviesť skutočnú a presnú dobu trvania zmlúv na základe údajov platných v čase ich uzatvorenia, aby ani v najmenšom nevznikali pochybnosti o dobe trvania zmluvy a aby tento výpočet nebol ponechaný na spotrebiteľovi, je potrebné uviesť, že súd takto vymedzené trvanie zmluvy nepovažuje za rozporné s ustanovením 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluvách je jednoznačne uvedený termín konečnej splatnosti

zmluvy, pričom pri riadnom plnení povinností zo strany spotrebiteľa sa tento údaj zhoduje s dobou trvania zmluvy. Nemožno však uprieť nárok veriteľovi napríklad na úroky z omeškania v prípade, že sa spotrebiteľ oneskorí s platením niektorých splátok úveru, pričom dodávateľ mu na jeho prospech umožní uhradiť splátky v neskorších termínoch (odloží splatnosť splátok). Spotrebiteľ je pri takomto vymedzení jednoznačne informovaný pri uzavretí zmluvy o dobe jej trvania, za predpokladu riadneho plnenia si povinností.

12. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 251 v spojení s ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 C.s.p. V danom konaní bola žalobkyňa úspešná v celom rozsahu, pretože súd jej žalobe vyhovel. Vzhľadom na uvedené jej patrí nárok na priznanie náhrady trov konania proti žalovanému v celom rozsahu.

13. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný a to v rozsahu všetkých štyroch výrokov. Namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p., zároveň, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p., zároveň, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a že konanie pred súdom prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p. Súd prvej inštancie založil napadnuté rozhodnutie na právnom závere podľa ktorého § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase podpisu zmlúv je potrebné vykladať tým spôsobom, že stanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere osobitne informáciu o tom, aká suma z každej splátky úveru sa započítava na istinu, úroky a poplatky. Keďže úverová zmluva uzatvorená medzi stranami sporu takúto informáciu neobsahuje, podľa súdu je potrebné ju považovať za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že predmetné ustanovenie „ide nad rámec“ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES. Vyššie uvedené kľúčové právne závery súdu prvej inštancie sú nesprávne, pretože podľa § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere osobitne informáciu o tom, aká suma z každej splátky úveru sa započítava na istinu, úroky a poplatky. Nič také nevyplýva ani z dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu. Zároveň Smernica nevyžaduje rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky. Podľa tabuľky zhody k Zákona o spotrebiteľských úveroch § 9 ods. 2 písm. k/ je transpozíciou čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice, podľa ktorého v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné uviesť výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Tento záver potvrdil aj rozsudok SDEÚ Home Credit, podľa ktorého: článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Záver súdu prvej inštancie o potrebe rozpisovať splátky na istinu, úroky a poplatky je v rozpore s článkom 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. Súd prvej inštancie porušil povinnosť vykladať § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v súlade so Smernicou. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na ustálenú judikatúru SDEÚ, z ktorej vyplýva, že členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade s právom EÚ. Ak § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch pripúšťa eurokonformný výklad, t.j. ak takýto výklad nie je možné považovať za výklad contra legem, súd prvej inštancie bol povinný ho pri rozhodovaní predmetnej veci uplatniť. Následne poukázal žalovaný na skutočnosť, že výklad súdu prvej inštancie je v rozpore s rozhodovacou praxou slovenských súdov a stanoviskom Národnej banky Slovenska. V tejto súvislosti poukázal konkrétne na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/I51/2012 zo dňa 19.09.2012 a 6Co/315/2012 zo dňa 20.12.2012 a ďalšie. Pokiaľ ide o rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré súd prvej inštancie uvádza vo svojom rozhodnutí ako podporné argumenty, teda 4Obdo45/2011 a 6Cdo/I/2012, v tejto súvislosti žalobca uviedol, že zo zásady prednosti európskeho práva pred právom národným vyplýva taktiež záver, že tejto zásade musí ustúpiť aj akákoľvek prax štátnych orgánov, vrátane súdnych. Právnym výkladom v rozpore so Smernicou súd prvej inštancie vystavil Slovenskú republiku riziku žaloby o náhradu škody spôsobenej porušením práva Európskej únie spočívajúcej v úrokoch a poplatkoch za predmetný úver, na ktoré by žalovaný mal nárok, ak by súd vykladal ustanovenia Zákona o spotrebiteľskom úvere v súlade s právom Európskej únie. Okrem toho, ak by sa s právnym názorom súdu stotožnili aj iné

všeobecné súdy, Slovenská republika by mohla čeliť možnej mnohomiliónovej zodpovednosti za škodu spôsobenej všetkým poskytovateľom spotrebiteľských úverov nesprávnou transpozíciou smernice s vážnym negatívnym dopadom na finančné aj reputačné postavenie Slovenskej republiky a možného sankčného konania orgánov EÚ podľa článku 258 a nasl. Zmluvy o fungovaní Európskej únie pre nesprávnú transpozíciu Smernice. Zároveň žalovaný konštatoval, že absencia niečoho nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Ak by aj súd vyhodnotil zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov, vyslovenie neplatnosti zmluvnej podmienky spočívajúcej v neuvedení členenia jednotlivých splátok na istinu, príslušenstvo a poplatky považuje žalovaný za svojvoľnú, nemajúcu akúkoľvek oporu v zákone a popierajúcu logiku. Absencia niečoho nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Pokiaľ mal súd pod neprijateľnou zmluvnou podmienkou na mysli ustanovenie zmluvy stanovujúce výšku mesačnej anuitnej splátky, odkázal žalovaný na úpravu v ustanovení § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Taktiež vzhľadom na osobitosť tohto prípadu s prihliadnutím na Rozsudok SDEÚ Home Credit má žalovaný za to, že sa nemôže jednať o značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Zároveň súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav. Podľa súdu prvej inštancie v bodoch 68. - 76. napadnutého rozhodnutia je inkorporačná doložka, ktorou sú do jednotlivých zmlúv inkorporované Obchodné podmienky je neprijateľná z dôvodu netransparentnosti, keďže podľa súdu je uvedená menším písmom ako zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zložky zmluvy. Už pri prvom pohľade na predmetné ustanovenia zmlúv je zrejmé, že sú uvedené presne rovnakým typom písma s rovnakou veľkosťou ako všetky ostatné zmluvné podmienky, vrátane podstatných zložiek zmluvy. Neexistuje teda žiadny dôvod na vyhlásenie neplatnosti inkorporačných doložiek. Súd k tomuto záveru evidentne dospel na základe svojich nesprávnych skutkových zistení. Zároveň žalovaný namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, kde poukázal na ust. § 220 ods. 2 C.s.p. a ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04. Žalovaný konštatoval, že súd prvej inštancie zákonné požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nenaplnil, nevyrovnal sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v dostatočnej miere s právnou argumentáciou žalovaného predloženou v priebehu konania, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý súdny proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho Zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto žalovaný navrhol napadnuté rozhodnutie zmeniť, žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania v celom rozsahu alebo alternatívne napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

14. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Konštatovala, že požiadavka zákona je od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Niet absolútne žiadnych pochybností, že slovenský Zákon ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté čo požaduje Smernica, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa Smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová istiny, úrokov a iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia Zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR. Zároveň žalobkyňa uviedla, že je tu zřejmý konflikt medzi Smernicou a Zákomom. V takom prípade musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, a ak jej priamy účinok poskytnúť nemôže, tak či jej môže priznať nepriamy účinok, teda vykladať zákon eurokonformne alebo či jej takýto nepriamy účinok priznať nemôže. V prejednávanom prípade medzi žalobcom a žalovaným sa jedná o spor medzi spotrebiteľom a veriteľom ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru podľa Zákona, resp. Smernice, teda sa jedná sa o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátny súd poskytol Smernici priamy účinok a súd prvej inštancie postupoval správne, keď Smernici priamy účinok neposkytol. Nakoľko priamy účinok Smernice do úvahy neprichádza, vnútroštátny súd ďalej skúmal, či Smernici môže priznať nepriamy účinok, a teda či môže vykladať Zákon eurokonformne. Nejedná sa teda o automatické nastúpenie nepriameho účinku Smernice, ale súd musel tento nepriamy účinok Smernice podrobiť testu, aby vedel, či vzhľadom na právnu povahu Smernice môže ju aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. Vnútroštátne súdy v zmysle konštantnej judikatúry potvrdili výklad Zákona napriek jednoznačnému ustanoveniu Smernice tak, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov. V prípade, ak by rozsudok C-42/15 začali vnútroštátne súdy vykladať tak, že členenie splátok sa v zmluve o spotrebiteľskom

úvere nevyžaduje, porušili by zásadu právnej istoty spočívajúcu v tom, že rovnakú vec by rozhodovali inak. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. 03. 2016 sp. zn. 20Co/50/2015. V prípade nepriameho účinku smerníc ako takých však má nepriamy účinok svoj rozsah a svoje medze. Nejedná sa o priamy účinok, kedy je vnútroštátne právo vypustené a doslova nahradené smernicou. V prípade nepriameho účinku vnútroštátne právo ostáva naďalej v platnosti, nemôže byť vypustené na úkor smernice, vnútroštátny súd ho berie v plnom rozsahu v úvahu a vykladá ho, len súd musí skúmať, či ho môže vykladať eurokonformne. V zmysle ustálenej judikatúry ESD je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje nasledovne: 1. Musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, 2. Musí ísť o výklad za použitia vnútroštátnym poriadkom aprobovaných výkladových metód, 3. Nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Súd prvej inštancie správne skúmal, či môže Smernici priznať nepriamy účinok a zákon vykladať eurokonformne, ale vzhľadom na skutočnosť, že by sa jednalo o výklad contra legem a bola by narušená zásada právnej istoty, správne rozhodol, že Zmluvy považoval za bezúročné a bez poplatkov. Potvrdil tak rozhodovaciu prax krajských súdov prijatú po Rozsudku SD EÚ a to tak, že v Zmluve musí byť uvedené členenie splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov, inak je úver bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa konkrétne aj uviedla rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/104/2016 zo dňa 09.11. 2016, Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 27Co/36/2017 zo dňa 28.02.2017, Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/30/2017 a 7Co/61/2017, oba zo dňa 26.04.2017. Žalovaný vo svojom odvolaní uvádza, že záver súdu, že zmluvná podmienka jednotlivých zmlúv o poskytnutí spotrebiteľského úveru spočívajúca v uvedení celkovej výšky splátky úveru bez toho, aby bolo určené, v akej časti má byť započítaná splátka na istinu, v akej časti na úroky a v akej časti na poplatky, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v odvolaní namieta tento záver, že nemá oporu v zákone, popiera logiku, nakoľko absencia niečoho nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže sa nedá určiť, ktorá zmluvná podmienka je neplatná. Takúto argumentáciu žalovaného považuje žalobkyňa za zjavne prekrútenú, nemajúcu oporu vo výroku rozsudku. Súd prvej inštancie totiž vo výroku rozsudku uviedol, že nie neuviedenie niečoho je neprijateľná podmienka, ale uvedenie výšky splátky bez jej ďalšieho určenia, v akej časti má byť započítaná splátka na istinu, v akej časti na úroky a v akej časti na poplatky, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky. Zmluvy žalovaného vo svojich ustanoveniach obsahujú určenie mesačnej splátky výlučne jej celkovou výškou bez toho, aby bolo určené aká suma sa z tejto splátky započítava na splátku istiny, aká na splátky úrokov a aká na splátky poplatkov. V zmysle zmlúv, ktoré nečlenia splátky na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov má spotrebiteľ plniť úver v jednotlivých splátkach, ale od samotného počiatku nevie, koľko má hradiť na istinu úveru a koľko má hradiť na odplatu veriteľa - úroky úveru a poplatky úveru. Žalovaný ako veriteľ to od samého začiatku veľmi dobre vie a má o tom vedomosť, ale takúto informáciu spotrebiteľovi neposkytuje. Je to teda veriteľ, kto svojvoľne a nekontrolovateľne priraduje splátky spotrebiteľa a určuje, aká časť sa použije na splátky istiny a aká na splátky odmeny veriteľa, pričom spotrebiteľ nemá žiadnu moc skontrolovať, podľa akého kľúča toto veriteľ robí. Ak by si spotrebiteľ proaktívne vyžiadal amortizačnú tabuľku, nič by to nemenilo na skutočnosti, že priradenie splátok spotrebiteľa k istine a úrokom zaplatených do momentu vyžiadania si amortizačnej tabuľky by bolo len a len v rézii veriteľa, a spotrebiteľ by nemal žiadnu moc ovplyvniť, ako veriteľ určil jednotlivé splátky do momentu vyžiadania si amortizačnej tabuľky. Žalobkyňa má za to, že nakoľko veriteľ musí mať vedomosť o tom ako chce priradovať jednotlivé splátky k úrokom a ako k istine od počiatku, vo svojich zmluvách musí túto skutočnosť spotrebiteľom oznámiť, inak sa bude jednať o nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 2 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Ďalej žalobkyňa konštatovala, že Smernici nie je možné ani po rozsudku C 42-15 priznať ani priamy ani nepriamy účinok, preto je potrebné vyhodnotiť nečlenenie splátok na istinu úroky a poplatky ako neprijateľnú spotrebiteľskú podmienku, nakoľko ide o ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V právnom štáte je neakceptovateľné, aby v prípade postupného splácania odmeny veriteľa (úroky, poplatky) spotrebiteľ nevedel, v akej výške bude platiť odmenu veriteľa. Čo sa týka nesprávneho zistenia skutkového stavu, žalobkyňa uviedla, že je zrejmé, že Obchodné podmienky sú uvedené menším písmom ako je text Zmlúv a preto sú neplatné v zmysle ust. § 53c Občianskeho zákonníka. Zároveň, že každá Zmluva síce vo svojich záverečných ustanoveniach uvádza, že ich neoddeliteľnou súčasťou sú Obchodné podmienky, ale žalobkyňa upozorňuje na skutočnosť, že sa jedná o formulárovú zmluvu, obsah ktorej nemala možnosť ovplyvniť a v skutočnosti žiadne obchodné podmienky nikdy neprevzala, nikdy s nimi nebol oboznámená, nikdy jej neboli doručené a preto sa nemohli stať súčasťou Zmluvy. Obchodné podmienky preto nikdy neboli do Zmluvy inkorporované a žalobkyňa nimi nemôže byť viazaná. Čo sa

týka nedostatočného odôvodnenia rozsudku, toto považuje žalobkyňa za špekulatívne. Rozsudok a jeho odôvodnenie sú jasné a výstižné a nepripúšťajú žiaden pochybný výklad. Na záver žalobkyňa uviedla, že v zmysle článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nie sú súdy viazané stanoviskami Národnej banky Slovenska, ani otázkou prípadného rizika zodpovednosti za škodu štátu, ktorými argumentuje žalobca. Preto navrhla rozsudok potvrdiť a priznať žalobkyni nárok na náhradu trov konania.

15. V odvolacom konaní zaslal odvolaciemu súdu k veci samej vyjadrenie žalovaný. Opätovne uvádzal, že súdom prvej inštancie podávaný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ v súčasnosti písm. l/ Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je správny. Téma výkladu § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch je nateraz vyriešená aktuálnou judikatúrou Najvyššieho súdu v zmysle uznesenia z 22.02.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017, z ktorého citoval. Zároveň konštatoval, že zmena zákona od 01.05.2018 dokladuje ktorý výklad zákona vždy mal a má zákonodarca na mysli. Ak by bol akceptovaný výklad zákona vyžadujúceho tzv. rozpis splátok, vychádzalo by sa neprípustne z prezumpcie hlúpeho zákonodarcu, ktorý napísal zákon v evidentnom rozpore so svojimi európskymi záväzkami, čo vedie k následkom porušenia práva EÚ. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ale aj Krajského súdu v Prešove, pričom súdom prvej inštancie zvolený príliš formalistický výklad príslušnej právnej normy neobstojí ani z dôvodu, že je v rozpore s autentickým logickým a systematickým výkladom zákona. Právnomu záveru súdu prvej inštancie nesvedčí autentický výklad danej právnej normy podaný zákonodarcom. V dôvodovej správe k zákonu, kde by túto významnú skutočnosť zákonodarca zaiste osobitne zdôraznil. Právnomu záveru súdu prvej inštancie nesvedčí ani prax poskytovateľov spotrebiteľských úverov, ktorí dané ustanovenie zákona nevykladali spôsobom uvádzaným súdom prvej inštancie. Pri systematickom výklade ust. § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že informácie o poskytnutej amortizácii svojho dlhu spotrebiteľ zistí z tzv. amortizačnej tabuľky. Amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov, vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady. Cez logický výklad je nutné dospieť k správnosti aplikácii daného zákonného ustanovenia a k záveru, že zákon tzv. rozpis splátok v zmluve o úvere nevyžaduje a nikdy nevyžadoval. Je nedôvodné a nelogické vychádzať z prezumpcie, že zákonodarca mienil ust. § 9 ods. 2 písm. k/ (v súčasnosti písm. l/) Zákona o spotrebiteľských úveroch dosiahnuť zmluvy preplnené (zahŕtené) číselnými údajmi ponechávajúce na spotrebiteľovi, aby si z nich sám vypočítal celkovú výšku každej jednotlivej splátky z desiatok splátok úveru. Na podporu argumentácie žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04.10.2017 sp.zn. 17Co/344/2017, z ktorého citoval. Preto zotrval na procesných návrhoch a návrhu na rozhodnutie v odvolacom konaní.

16. Následne zaslal žalovaný odvolaciemu súdu podanie označené ako „poukaz žalovaného na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR k otázke eurokomformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l/ (predtým písm. k/) Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. Žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23.04.2018 sp.zn. 4Cdo/211/2017, sp.zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, z ktorých citoval. S poukazom na článok 2 ods. 2 C.s.p. preto je možné s procesným dopadom na toto súdne konanie uzavrieť, že uvedené uznesenia Najvyššieho súdu predstavujú rozhodnutia najvyššej súdnej autority k danej právnej otázke. Preto rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho názoru súdu prvej inštancie k kľúčovej otázke výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l/ (predtým k/) Zákona o spotrebiteľských úveroch a je v rozpore s aktuálnou judikatúrou Najvyššieho súdu. Preto sa žalovaný pridržiava svojho odvolania.

17. Podania boli doručené protistrane. Ďalšie vyjadrenia odvolaciemu súdu zaslané neboli.

18. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p., a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 08.11.2018 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

19. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil. Odvolacie námietky žalovaného sú zhrnutím jeho právnej argumentácie predostretej v priebehu konania na súde prvej inštancie, pričom na tieto súd prvej inštancie rozumným a primeraným spôsobom vo svojom rozhodnutí reagoval.

20. Odvolací súd má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je preskúmateľné. Iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, respektíve tieto právne závery zo žiadnej možnej interpretácie odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie napadnutého rozsudku jednoznačne rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právne argumentácie, teda toto rozhodnutie je preskúmateľné. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí odpovedal na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak garantoval stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie ako sa mylne domnieva žalovaný. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a mal na pamäti základné právo strán na súdnu ochranu, pričom túto stranám poskytol v požadovanej kvalite.

21. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ ide o určenie, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, jedná sa o určenie právnej skutočnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu a to priamo z ust. § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. I podľa názoru odvolacieho súdu možno akceptovať petit tak, ako ho pripustil súd prvej inštancie uznesením zo dňa 16.06.2017, zároveň, že aj v prípade žalobkyňou mieneného určenia, že žalovaný nemá právo požadovať zaplatenie úrokov a poplatkov zo spotrebiteľských zmlúv, má ako spotrebiteľ na neexistencii tohto práva naliehavý právny záujem. Žalobkyňa je v postavení slabšej strany v spore a potrebuje mať vyriešenú otázku aký je jej skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastočnej neplatnosti zmluvy týkajúcej sa odplaty, teda úrokov a poplatkov. Tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie, súdna prax považuje určovaciu žalobu o neplatnosť právneho úkonu za jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem žalobkyne na určení neplatnosti právneho úkonu je preto potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobkyňou navrhovaného rozhodnutia. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/224/2008. Možno akceptovať i záver súdu prvej inštancie v bode 49. odôvodnenia rozsudku, že pokiaľ ide o možnosť spotrebiteľa vo všeobecnej rovine podať žalobu o určení neplatnosti aj čiastočnej spotrebiteľskej zmluvy, je potrebné poukázať aj na zmocnenie v ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Zároveň, že domáhať sa čiastočnej neplatnosti alebo neplatnosti celého právneho úkonu umožňuje aj článok 6 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993.

22. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukazuje na ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvárania zmlúv, ktorý vyžadoval rozčlenenie dohodnutej splátky na jednotlivé zložky, teda na istinu, úroky a poplatky. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvárania zmlúv považoval za bezúročný a bez poplatkov.

23. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

24. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu úniového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované

do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

25. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

26. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.

27. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. S touto judikatúrou sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

28. Preto odvolací súd rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške nároku rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.